

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Elfizetési feltételek:

helyben házhöz hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 5 „
Negyedévre . . . 2 „ 50 kr.
Egy hónapra . . . 1 „

Elfizetheti helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi Imre nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és Ig. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

öt hasábos posztor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek leengedése történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek valamint a nyitási költségeknek egyedül a kiadói irodában vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetésmények pénzese a kiadóhivatalba, a lap szellemi részese tartozó költségeinek a szerkesztőség irodába küldendők, azonosítván,
nagyjuzszo Jóna-ház 1704. szám alatt

Itt a medve.

(—) Az bizony itt van, — de aztán meg is van löve. S ha én prókátornak volnék, hát én most elsőbbségi kereset akasztanék a csongorú Csatár Zsigmond képviselő ur nyakába a „lát-noki” czim „íránt.”

Ó megjövendölte, hogy a ki rendjelet kap, az vagy becsületes ember vagy nem az — s ezen vindikálja magának a prófétaságot, mert — ugymond, az egyik alternatívája beütött.

En meg azt jövendöltem meg, hogy az egyesült ellenzék vagy nem ad közgazdasági programot — és akkor nem lesz programja; vagy pedig ad: és akkor meg már éppenséggel nem lesz programja. S én hát ezen vindikálhatom a „lát-noki” czimet, mert nekem mind a két alternatívám beütött.

Szilágyi Dezső ur adott programot — de az nem az egyesült ellenzéké, hanem az ő privát ur tulajdona. Az egyesült ellenzék pedig nem adott programot s ez aztán az övé ugyan — de nincs meg.

Szilágyi Dezső ur előadta azt, hogy mivé tudná ő felejteti Magyarország közgazdaságát, ha rajta állana; hanem ezt elismerte kizárólagos egyéni nézetének. Azután meg előadta azt, hogy a párt miben állapodott meg? s e megállapodás abban áll, hogy nem tudtak megállapodni semmiben.

A kérdés fel volt vetve így: centralizáció legyen-e? vagy megyei önkormányzat? Hát ő az se tudja, se bánják — csak szeretnék hogy ők szervezzék az adminisztrációt.

Meg úgy is fel volt vetve a kérdés hogy: kinevezés legyen-e vagy választás? Hát azt még ugy se tudják, még ugy se bánják, de az adminisztrációt szervezni szeretnék nagyon.

Ebben van pozitív eszméik egész foglalata.

Az nekik még nem „actualis”, hogy az autonomia és centralizáció rendszer-választó nagy elvei irányában állást foglaljanak; — „das wird sich schon finden” — csak — no csak kormányra juszanak.

És az sem „actualis” nekik, hogy a kinevezési vagy választási rendszer között válasszanak, — csak az Isten nekik adjon hivatalt, a hivatal osztogatás módjához való éssz majd megszerzik akkor.

Ebben van activ politikájuk egész taticája.

Az az — mégsem.

Van nekik még egy másik meglehetős élelmes taticájuk, mely abban áll, hogy a mások pozitív gondolatait „elannectálják” maguknak, a gondolatok jogszerű tulajdonosát pedig megvetik azért, hogy e gondolatokat kigondolják.

Itt van például az az eszme, hogy a közgazdasági tisztviselői állások elnyerése qualificatiohoz köthendő. Ők rá teszik a kezüket. Tiszta Kálmánt pedig

megszidják, a miért ez elvet proclama. Itt van a rendőrség szervezése. Ezt is Tiszta Kálmán mondta ki, a miért megint megszidják — de az elvet megint elfogadják.

Itt van a gyűlékezési jog törvényes szabályozása: nekik ez is tetszik de nagyon. Azonban Tiszta Kálmánt, a ki az eszmét először kimondta, ezért is megszidják.

Itt van a közgazdasági bizottság intézménye — ezért megint rettenetesen lefordják Tiszta Kálmánt. Azonban a mint ők maguk hozzáfognak a szervezéshez, a legelső intézményök, a mit felfedeznek, semmi egyéb mint a közgazdasági bizottság — csak hogy ők elnevezik közgazdasági bíróságnak.

Itt van végre az az elv, hogy a közgazdaság csak az érdekek teljes összeegyeztetése, minden jogosult igény és jogosult szakvélemény számba vétele után, s csak ovatosan és fokozatosan lehet javítani, s ha lehet átalakítani: ez az elv megint nem az ő elvök hanem a Tiszáé, ha azonban ők proklamálták, hát akkor a bölcsesség köve; ha pedig Tiszta akar a szerint eljárni, hát az akkor eszmészegény tehetetlenség és meddő vesztelés.

No meg kell adni, hogy ezt a dolgukat jól berendezték. Ha én teszem: jó; ha más teszi: rossz. Ha én teszem: kötelesség; ha más teszi: lelkiismeretesség. Mert hát — ez az argumentumok — Tiszta Kálmán nem méltó a bizalomra, mi pedig méltók vagyunk; Tiszta Kálmán nem ért hozzá, de mi értünk. Tiszta Kálmán csak kis Miska; és mi vagyunk a nagy lümenek és szalás államférfiak.

Ugyan úgy?

Ugyan hol vannak és kik légyenek azok a bizalomra méltók lümenek és ahhozértbb szalás államférfiak. Kik azok a pozitív alkotásairól híres, gyakorlati kormányzó tehetségekkel, produktív erővel és bizalmat gerjesztő multal ékes politikai egyéniségek abban a dicső táborban?

Talán Apponyi Albert gróf ur, aki egy ultramontán programon és a „talajjavító” bankon kívül teljes életében egyebet nem produkált?

Talán Szilágyi Dezső ur, a ki nekik összes államférfiúi termelése, abból a munkából áll, a melyet az angol igazgatószolgálati viszonyokról, államköltéségek meg nem irt, de az államköltéséget elköltötte?

Talán Bittó Pista, a ki nekik miniszterelnöksége alatt egyetlen egy organikus törvény nem jött létre, mindazon által olyan vitéz volt, hogy Bécsben a kakasülőre is fel mert ülni?

Talán Hoffman Pál, a ki már emberelemlékezet óta „codificálja” a polgári magánjogot — anélkül, hogy bírt volna embert fogni, aki egyetlenegy paragrafusát meg tudta érteni?

Vagy ki hát? Csak egy akkora embert mutassanak, mint az öklöm, a ki

már életében valami egyebet is produkált a szédelésnél.

De így! Ezek a szájhősök, kiköppott kufárok, aulisztikus prókátorkok, meddő doctrinák és notorius szédelgők, ezek merik itt magukat Tiszta Kálmánnál több bizalomra érdemesnek, hasznosabb munkára képesnek tartani?

No, hát csak tartsák. Nézzék magukat a tükörbe, s éljenekzek meg a gyöngye természetük.

Hanem valjuk meg, aki különb legényt nem látott, nálunknál. Az pedig, aki beléjük szeret: kérjen patentat a gustusára, mert drága unicum lesz az a maga nemében az emberi megboldulás történetének illusztrálására.

— A honvéd-menház központi választmányának, kerényent terjesztette elő a képviselőház pénzügyi bizottságának tegnapi ülésén Molnár György ur. A honvédmenház választmánya 10,000 forintot kér a költségvetésbe felvételre a honvédmenház segélyezésére. A bizottság, tekintettel arra, hogy ilyen, esetünkint s kelő rendszeresség és ellenőrzés nélkül való segélyezést helyesnek és czél szerinti fogantatásának nem tart; de másrészt a menházban levőkről s általában az elagott honvédekről gondoskodni önját; határozati javaslatban állapodott meg, melynek értelmében a kormány utasítatik hogy magát a menház bizottságával érintkezésbe lépve, eszközölje ki a menháznak és a menházi állapoknál állami kezelésbe való átadását, oly feltétellel, hogy a mig 1848-ki honvédek vannak, e menház azok ellátására és ápolására használtassék, azután pedig a jelenlegi honvédség rokkantjainak szolgálat menházul.

— A budapest-zimonyi vasút ügyében a közlekedési miniszteriumban tartott tanácskozmányok — mint a „M. Föld” értesül — eddigie végleges eredményre az irány tekintetében nem vezettek. Összegeztek azonban azon érvek, a melyek a hadsázt, helyi és internationalis érdekek szempontjából az egyes tervezett vonalak mellett szólnak. Az ekként összeállított alapon fog aztán az irány a minisztertanács által meghatározatni.

— Képviselőválasztás. Az ő kanizsai körületben Fuzesséry Géza függetlenségi párti választott képviselővé.

teni, aztán átadja Hatzfeld grófnak s visszamegy párisi álmórára. Berlinben nagy meglepetést szűt hogy Hohenlohe hg meghivatásának haborus jelentőségét tulajdonitnak a párisi lapok, holott Hohenlohe hg épen a legbarátságosabb érzelmeiket táplálja Franciaország iránt s alkalmazása a külügyek élén inkább megnyugtatólag mint izgatóság hatathatna.

A német birodalmi gyűlésben a hadsereg szaporításáról szóló törvényjavaslatot tárgyalják. Moltke is szót emelt ez alkalommal s hivatkozott arra, hogy Németország összes szomszédai többé kevésbé szabadon hagyják hátukat, hogy csapatok nagy részét Németország határai közéleben helyezték el, mig ennek ezredie egyenlő arányban vannak az egész országban elosztva. Szándékot abban keresnünk — mond tovább Moltke — nem kell, de igenis szám-lunok kell ezen viszonyokkal. Országoság már a török háboru előtt kezdete meg amugy is erős hadseregnek jelentékeny szaporítását és azt a béke után keresztly is vitte. Országoság 24 tartalék gyalog hadosztályt és 24 tartalék tüzérségi hadosztályt állit ujonnan fel és 152 gyalogezredet, negyedik zászlóaljak hozzatoldásával szaporította. Franciaországának ezelőtt 26 gyalog hadosztályt volt, most 38-al bir; ezelőtt 26 lovassági dandára volt, most 35-öt állit föl. A francia hadsereg erőssége első felállításban ezelőtt 336,000 főre rögött, most 650,000 fő számlál. Franciaország tehát még egyszer annyira emelte hadseregét, mig mi az elavult francziázás 1% a mellett állapodunk meg. Franciaország hozzászámitva ugyan csendőrséget, mely azonban szinte a hadsereghöz tartozik, egy 497,000 főből álló beke állományával bir mig Németország egy több millióval erősebb lakosság mellett, csak 400,000 embert tart fegyver alatt. Országoság bekeállománya még egyszer annyit a miénk, vagyis 800,000 ember.

Szentpétervár a jubileum előtt.

Az orosz főváros társadalmá, mint a londoni Daily Telegraph levelezője onnan írja, folytonos rettegésben van. Azok, kik már megváltották j-gyeiket a színházba és meg tudták, hogy a czár valószínűleg szintén a színházba fog menni, azonnal visszaküldték j-gyeiket. A hivatali operatőresek legnagyob része figyelmeztető leveleket kapott, hogy a nagy operaház február 19-én, vagyis a mi naptárunk szerint márcz. 2 kán légberepül, mely napu diszeloadás fog tartatni. A legújabb hírek szerint vannak forgalomban és épen a legcsodálatosabb híreket hiszik el leginkább a közép és alsó néposztályok. A czárnak egyik igen közel rokona, — nem fia — majdnem nyitlan vádolatik azzal, hogy része van a legutóbbi merényletben, mely a czár élete ellen intéztett. Csak annak kimutatására emiten fel e körülményt, melynyire fel van zavara a közvélemény, hogy ily hírek is hitrele találnak.

Hogy a városban valóságos panik uralkodik, azt maguk az orosz fővárosi lapok is elismerik és a miniszterialji Novoje Vremja febr. hó 26-ki számában, midőn a Loris Melikoff diktatúrájáról szól, olyan tényt konstataja, hogy számos család elhagyja Pétervárt és a külföldre vándorol. A városban — így ír e lap — a legnyugtalanítóbb hírek keringenek és az elsőudgés és elővigyázat sok családokra bir, hogy kiköltözködj-nek. Ezen hírek azonban, mint jogosítva vagyunk hinni, legnagyobb részben költöttek; de mindamellett nagyon nyugtalanítják az embereket.

Ugyancsak a pétervári lapok beszélik, hogy febr. hó 24-én, tehát a merénylet után egy héttel, Pétervárt a kijevszkaja uca egyik felszerében egy férfi hulláját találták fel, kinek kabátj-eében egy Fedor Csernoff nevére szóló utlevél volt és a hullá homlokán veres festékekkel és szó volt írva: „Spion”. Ugyanazon napon egyik pétervári kórházba egy fiatal embert hoztak, ki lakásán ismeret-

len tettesek által megröghantott, megkötözött és azután kénsával öntetett le, ugy hogy arca és melle egészen el vannak torzítva.

A Berl. T.-nak febr. 26-áról a következőket írják Pétervárról: Beszélk szétbe, hogy két nap óta gazdag emberekhz, főleg bankárokhz, a nihilisták forradalmi végrehajtó bizottságától fenyegető levelek érkeztek, melyekben pénzt kérnek tőlök, mi ha megtagadtatik, dinamittal és fegyűjtással fenyegetőznek. A félelem általános. Olomból készült csatornák tetemes mennyiségben tűntek el a házakról; most azt beszélik, hogy ezen olomszatornákat a nihilisták golyó-öztésre használták.

Erdekes jogeset

tárgyalatott mai napon az itteni kir. törvénytársaság.

Az eset következő: folyó 1880. év jan. 2-án Nagy Gábor h.-bőszőrményi lakos az ugy nevezett réti tanya, saját jévelel Szepesi Sándorral szövitába eiegyedvén, ezen utóbbi saját ipát megragata, és a földhöz vágta s fojtotgatni kezdte.

A bántalmazott Nagy Gábor kétségbe esésében hangosan kiáltozott segélyért melynek híására fia Nagy Miklós a szobából hol beteglen fekűd kiroban, s apja helyzetét látván annak segítségére sietett, és a bántalmazó Szepesi Sándort felszólította apja elbocsátására, mit az mitán nem akart teljesíteni, Nagy Miklós apja bántalmazó sógorát Szepesy Sándor, ki Nagy Gábort a földön fojlyást bántalmazá, és egy kezébe fogott s bűnjékeűt csatolt bottal előbb kezén ütötte meg s mivel a bántalmazást ezen ütés következtében sem hagyta abban utolag fején ütötte mely ütés következtében Szepesi Sándor néhány óra múlva meghalt.

A felolvasott boncz jegyzőkönyv szerint a fejen észlelt csontrepedést, ezen át vérömlenyt constatál, az orvosi vélemény annak alapján agyszéhidűst jelzi a halál közvetlen okának.

Kihallgatnának meg az elhalt özvegye ki erősíti, hogy ő és férje, meg az apa és fivérékben laktak tanya lakásokon s olykor a gyermekek miatt óvhatlan szöbéli öszveszölalokozáson kivül — békességben étek egymással; és ő tekintve hogy fivéré bűnösnek nem tartja elvesztett munkáerőért semmit sem kíván, bár 3 gyermekkel maradt özvegyen s az esetkor épen egybetes gyermekágyas volt. Közvádó Szabó Gábor kéri vádlottat az emberölés vétségében marasztaltatni és 1 évi börtönre ítéleteni.

Vádlott védője Gyűgyey József annak hangsúlyozásával, hogy tanuk hiányában csak a beismert tényállás folytán hozható ítélet — kijelenti, hogy nézete szerint a tett vádlottnak be nem számítható. Utal a bűntető törv. könyv 80. §-ában lefelejtett azon jogelvre, hogy a „cselkémény nem büntetettik, ha az a tettes vagy hozzátartozói életének vétenül származott, más módon el nem hátritható közvetlen veszélyből való megmentése végett, végszükségben követettett el” — s alkalmazza azt jelen esetre; sőt mennyiben az idő szerint a hivaitó törvény még nincs életbelépetve, utal a régi magyar bűntető gyakorlatra, az 1843 ik bűntető t. javaslat 73. §-ban lefejtett elvekre; s a kénszerhelyzetre mikor az erőszakosságulat a szükség kikerülhetlenül teszi s ez jogot ad mások jogának megsértésére.

Sőt a beszámítás kérdésében kizárja a büntetést, mivel bár vádlottnak nem szabad akarata, de szükségben való szótása a várt korlátok közé szorítva.

Felmenti védő továbbá, hogy ha a szüle szereti gyermekét s azért áldozata kész; ez csak ösztön, mig a születől különválaszra hivaitott gyermekben ez erény; utóbbi ismét nem büntetést, de elismerést érdemel.

Kéri vádlottat beszámítás hiányában felmenteni.

SZÍNHÁZ.

márc. 3-án
E de emlékező
né felléptével
alom.
tek.
órakor.
Kutasi Imre.
rtesi Arnold.
ztább
tyagbajokban,
ztillák
adban.
Ville Budapest.
„Ipargyestűlti takarékl- és hitel-
intézet”
a 4-ik sz. szalványeket
f. évi mártius hó 1-6 napjától kezdve
3 forintjával váltja be.
64. 2-3

Országgyűlés.

Budapest, márcz. 2.
— A képviselőház. —
A mai budgetvitában Mocsáry Lajos, Éber Nándor és Németh Albert vettek részt. Mocsáry az ősi önkormányzatot, az „aviticus” megvétte Szilágyi Dezső „modern” eszméi ellen. Éber Nándor szület Szilágyi és Apponyi nevetire tette meg megjegyzéseit, s bővebben kiterjeszkedett az egyesült ellenzék magatartásának modorára, mely aioximoktól elrebecsított praemisákból von következtetéseket; kifejtette aztán, hogy mi-ért viseltetik bizalommal a miniszterelnök iránt. Németh Albert pedig a ház folytonos derűltsége közt tette neveltségessé Szilágyiak tegnap előterjesztett közgazdasági programját, ezen „amphybiális valamit.”

Külföld.

Hohenlohe herczeg párisi német nagykövet, ki Bismarck helyettesül a külügyminiszterium vezetésére hivattot Berlinbe, csak ideiglenesen 5 hónapig fogja ez állást betöl-

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

is, de mindig azt hitték, hogy az ifju ur majd csak előbb-utóbb él áll talán valami határozattal, szóval majd csak kibúvik a szeg a zsákból.

Ki is bujt, csak hogy mindnyájok megbotránkozására ütötte ki eljjesztő nagy fejét. Na volt erre sugás, bugás. A következő vasárnapon a leányok kezdtek Borzai ur értéket meglehetősen mértékben redukálni. Tudhatjuk, hogy mi lett a vége. Bámulatos, hogy az ember még feleséget is kapott. Ugyan milyen isten csudája lehetett, a ki hozzá tudott menni. Debreczenben ugyan hiába keresett volna leányt az az idétlen, a ki mikor az utcán megy olyan szemérmesen lépked, mint-ha tojások közt menne, a kinek olyan az orra, mint a Sion hegye, a szája meg, mikor elmosolyodik a füleg huzódik fel. Hát a ki táncosni nem látta! Na az már igazán érdekes, mintha amputáltak volna a lábait és két fazonlópóbból faragtak volna ujakat. — Szóval az edgész ember idétlen, olyan tedd ide, tedd oda.”

„Aztán miből tartja az el a feleségét. Olyan ember, a kinek ideiglenes hivatalánál nincs egyebe, mert azt csak nem lehet feiteni, hogy a leány meli meg pénzt is adjanak neki! stb. stb.”

A következő héten jogász bál volt. Borzai is elment. Alig győzte fogadni a sok s z i v b ö l j ö v ő gratulációt.

— Köszönöm! Szabad kérnem a következő négyesre.

A ki vőlegény, az üljön otthon.

Nevezetes esemény. A városban mindenki tudta, hogy Borzai Imre eljegyezte Szilágyi József temesvári gazdag kereskedő „bájban és kellemben gazdag” Irma leányát. — Ez a hír, mint villám futotta be a várost, mert még az újságba is kijött.

Borzai Imre elborzadva kezdte észrevenni, hogy boldog vőlegénykedése után alig egy héttel a Kardosiéknál rendezett estélyre nem lett meghíva. Pedig ezelőtt ő volt a ház legjobb barátja. Kardosi Piroksa a négy leány testvér között a legidősebb, azóta még csak tekintetere sem méitatta páholyából, pedig az előtt a látszó üvegén keresztül gyakran szórta tizes szemének nyilat feléje.

Most ha egyik másik leánnyal találkozik, köszönét mindig mosoly nélkül viszonzozák, pedig azelőtt egy ily mosolylyal olyan sokan igyekeztek neki mondani; p. o. „Adjon isten engem kendek.”

A leányok, azok még csak hagyják, de a mamák, azok meg épen tudni sem akartak többet róla. Hogyne, egy olyan hitvány ember, a ki sakkban tart egy családót! Hát miért nem nyilatkozott? Mondta volna meg, hogy így vagy amugy, bizony volt Piroksa, Mariska, Juliska, Rózsika, Emácskának azóta tíz kérője

— Van tánczosom.
Kéthárom lépéssel odább Piroksa ül. —
Ez is:
— Köszönöm, van tánczosom!
Mariska, Róza, Emma, Bella és a többi detto:
— Köszönöm, van tánczosom!
Mi lehet ez? Borzai szeretett volna szegyeletében a föld alá sülyedni. — Ez a „K ö s z ö n ö m v a n t á n c z o s o m” csak ugy zugott a tálelben, mintha egy óriási viszhang elakarna őt szédíteni. Száz meg száz maú tánczoló előtte szép báli toltetembe, fejükön a szarvak helyett egy szép virággal s mind-egy frakkos ördögöt magával.

Kimerülten hanyatlott le a terem szegletében egy karszékre.

Mikor hozzá meutem, alig tudtam őt felverni mely almozásából. Egyszerre azonban felriadt, tévelygő szemekkel nézett rám s azt mondá:
— Köszönöm, van tánczosom.
Egy jó félóra kellett hozzá, mig megérttettem a történeteket.
— De hát mit tettél ellenök? kérdém.
— Semmit.
— Hát akkor mit törődöl velök? Mi szükséged van a kegyeikre? Van neked menyasszonyod, a ki többet ér száz ilyen leánynál, mint minökét itt találsz.
— Csak hadd el az én boldogságom. Hát te sem tudod?

— Mit?
— Hogy megszabadultam a jeggyűrűtől, hogy a „partie” abba maradt.
— Abba maradt? Ugy! Hát miért nem mondat ed előbb?
S ezzel ott hagytam t. Egy negyed óra múlva mindenütt arról susogtak, hogy a Borzai partijának vége.

Egyszerre ő lett az est hőse. A mamák is kezdtek barátságosabb indulattal lenni iránta s megparancsolták leányainak, hogy ha van még egy fües tánczuk, akkor azt vele tánczolják.

De mi lehet az oka? Ez a kérdés foglalkoztatott mindenkit.

Bizonyosan szegények a leány szülei, vagy talán a család nem elég tekintélyes, mert végre is egy Borzainak e tekintetben igen nagy igényei lehetnek. Vagy talán a leány nem szép? Milyen rosszul is illelnek egy csunya leány egy olyan szép férfi mellé, — minő Borzai. Vagy talán nem elég művelt? Pedig azt beszélték, hogy nagy ösmeretei vannak az irodalom és tudomány terén. Igen lehetnek, csak hogy nem beszél ám francziául és angolul, mint annyi többi leány, a kik magyarul nem valami sokat tudnak. Már pedig ezzel lehet az igazi műveltségről tanuskodni.

Arta a gondolatra, hogy talán a leány utasítottat vissza Borzait, senki sem jött, vagy tán nem akart jönni.

Egyszóval Borzai ismét a régi kegybe lépett.

— Mit?
— Hogy megszabadultam a jeggyűrűtől, hogy a „partie” abba maradt.
— Abba maradt? Ugy! Hát miért nem mondat ed előbb?
S ezzel ott hagytam t. Egy negyed óra múlva mindenütt arról susogtak, hogy a Borzai partijának vége.

Egyszerre ő lett az est hőse. A mamák is kezdtek barátságosabb indulattal lenni iránta s megparancsolták leányainak, hogy ha van még egy fües tánczuk, akkor azt vele tánczolják.

De mi lehet az oka? Ez a kérdés foglalkoztatott mindenkit.

Bizonyosan szegények a leány szülei, vagy talán a család nem elég tekintélyes, mert végre is egy Borzainak e tekintetben igen nagy igényei lehetnek. Vagy talán a leány nem szép? Milyen rosszul is illelnek egy csunya leány egy olyan szép férfi mellé, — minő Borzai. Vagy talán nem elég művelt? Pedig azt beszélték, hogy nagy ösmeretei vannak az irodalom és tudomány terén. Igen lehetnek, csak hogy nem beszél ám francziául és angolul, mint annyi többi leány, a kik magyarul nem valami sokat tudnak. Már pedig ezzel lehet az igazi műveltségről tanuskodni.

Arta a gondolatra, hogy talán a leány utasítottat vissza Borzait, senki sem jött, vagy tán nem akart jönni.

Egyszóval Borzai ismét a régi kegybe lépett.

— Mit?
— Hogy megszabadultam a jeggyűrűtől, hogy a „partie” abba maradt.
— Abba maradt? Ugy! Hát miért nem mondat ed előbb?
S ezzel ott hagytam t. Egy negyed óra múlva mindenütt arról susogtak, hogy a Borzai partijának vége.

Egyszerre ő lett az est hőse. A mamák is kezdtek barátságosabb indulattal lenni iránta s megparancsolták leányainak, hogy ha van még egy fües tánczuk, akkor azt vele tánczolják.

De mi lehet az oka? Ez a kérdés foglalkoztatott mindenkit.

Bizonyosan szegények a leány szülei, vagy talán a család nem elég tekintélyes, mert végre is egy Borzainak e tekintetben igen nagy igényei lehetnek. Vagy talán a leány nem szép? Milyen rosszul is illelnek egy csunya leány egy olyan szép férfi mellé, — minő Borzai. Vagy talán nem elég művelt? Pedig azt beszélték, hogy nagy ösmeretei vannak az irodalom és tudomány terén. Igen lehetnek, csak hogy nem beszél ám francziául és angolul, mint annyi többi leány, a kik magyarul nem valami sokat tudnak. Már pedig ezzel lehet az igazi műveltségről tanuskodni.

Arta a gondolatra, hogy talán a leány utasítottat vissza Borzait, senki sem jött, vagy tán nem akart jönni.

Egyszóval Borzai ismét a régi kegybe lépett.

— Mit?
— Hogy megszabadultam a jeggyűrűtől, hogy a „partie” abba maradt.
— Abba maradt? Ugy! Hát miért nem mondat ed előbb?
S ezzel ott hagytam t. Egy negyed óra múlva mindenütt arról susogtak, hogy a Borzai partijának vége.

Egyszerre ő lett az est hőse. A mamák is kezdtek barátságosabb indulattal lenni iránta s megparancsolták leányainak, hogy ha van még egy fües tánczuk, akkor azt vele tánczolják.

De mi lehet az oka? Ez a kérdés foglalkoztatott mindenkit.

Bizonyosan szegények a leány szülei, vagy talán a család nem elég tekintélyes, mert végre is egy Borzainak e tekintetben igen nagy igényei lehetnek. Vagy talán a leány nem szép? Milyen rosszul is illelnek egy csunya leány egy olyan szép férfi mellé, — minő Borzai. Vagy talán nem elég művelt? Pedig azt beszélték, hogy nagy ösmeretei vannak az irodalom és tudomány terén. Igen lehetnek, csak hogy nem beszél ám francziául és angolul, mint annyi többi leány, a kik magyarul nem valami sokat tudnak. Már pedig ezzel lehet az igazi műveltségről tanuskodni.

Arta a gondolatra, hogy talán a leány utasítottat vissza Borzait, senki sem jött, vagy tán nem akart jönni.

Egyszóval Borzai ismét a régi kegybe lépett.

Karczag Vilmos.

